

Dio etnografskog postava-vinogradarstvo u Muzeju grada Iloka

Svečanoj sjednici predsjedali su: dr Antun Bauer (Zagreb), koji je 1952. god. pokrenuo akciju osnivanja muzeja; Ante E. Brlić (Vukovar), koji je s Ižubavlju pomogao muzej u svim akcijama; te Jakob Jata Jelinek (Ilok), koji je, kao predsjednik i tajnik općine, uvijek pomogao i pratilo rad na oživotvorenju ove zamisli.

Sjednicu je otvorila Danica Perić, predsjednica Zbora radnika, a referat o muzeju i prošlosti grada održao je Sulejman Salihović, direktor Radne organizacije »Ilok turist«, koji je svojim radom i zalaganjem pridonio da se muzej nalazi u zgradi »Dvorca« i mnogo učinio za njegov napredak u posljednjih 15 godina. Dodijeljena su i priznanja-plakete zaslužnim pojedinциma (dr A. Bauer, A. E. Brlić, B. Majski, S. Salihović, Marija Jelinić — spremaćica Muzeja tijekom svih 30 godina, M. Batorović i dr.) i radnim organizacijama.

Sjećanja a prošlost Muzeja iznijeli su dr Bauer i A. E. Brlić. Prisutni predstavnici muzeja (iz Osijeka, Belišća, Našica, Đakova, Vukovara i Novog Gradiške) čestitali su jubilej. Čestitkama su se pismeno pridružili muzeji iz Županje, Sl. Broda, Vinkovaca i Komitet za društvene djelatnosti Zajednice općina Osijek, te prof. Zdenka Lechner iz Zagreba, počasni član Muzejskog društva Slavonije i Baranje (MDSiB).

Isti dan je MDSiB održalo plenum s glavnim točkom dnevnog reda o normativnim aktima u muzejima i vrednovanju rada muzejskih radnika, te o drugim tekućim problemima.

Accreditation

Tomislav Šćela

*Muzejski dokumentacioni centar,
Zagreb*

U dobro organiziranom svijetu muzeja, ma gdje se on geografski nalazio, postoji prepoznata potreba kontrole standarda rada i situacije muzeja. Riječ koja se pojavljuje u naslovu u SAD označava »lozinku« za ulaz u društvo organiziranih, dobro vođenih i stručno relevantnih ustanova. Sve ustanove koje su, recimo posuđenim izrazom, akreditirane imaju potvrđen status punopravnog muzeja, a to im u traženju podrške u zajednici i od različitih ostalih izvora financiranja znači gotovo garanciju za život. »Akreditiranjem« se, da pojednostavimo, ulazi u konkureniju i stiče status muzeja.

Akreditaciona komisija, kakvu imaju u SAD, prisutna je »na terenu« i ima pravo nekome ustanoviti status, a nekome suspendirati. Da nije riječ o formalnosti i sporadično neobaveznoj djelatnosti svjedoči i primjer naveden u mjesecnom biltenu Udrženja američkih muzeja (AAM) od rujna 1982. U rujnu 1980. godine Komisija je posjetila Vanderbilt Museum (država New York) i tom je prilikom otkriveno da muzej ne ispunjava uvjete osnovne definicije muzeja u dijelu koji se tiče »čuvanja« građe. Za vrijeme rada na licu mesta viši »ispitivač« (senior examiner, op. TŠ) ustanovio je da se

o zbirkama Vanderbilta ne vodi potrebna briga.

Vanderbilt Museum je protestirao već u studenom iste godine, ali je Komisija ostala pri svojoj odluci. Muzej je zaštitu svojeg statusa zatražio putem suda države New York. Pravna procedura se vrlo odužila. Sud je za stručno posredovanje zatražio Udrženje američkih muzeja (AAM) te je tako formiran komitet Udrženja koji je razmotrio stanje i promjene na licu mesta. Izvještaj je podnesen Akreditacionoj komisiji koja je pronašla da sadašnje stanje muzeja zadovoljava te u tom smislu sud donosi odluku u korist traženja muzeja. Istovremeno, Komisija ne ostaje samo na pasivnom odstupanju nego javno izražava svoje zadovoljstvo postignutim promjenama u muzeju i unapređenjem radnog procesa. Jedva da bismo u komentaru mogli bolje sažeti »naravoučenije« nego što je to učinio direktor AAM, Lawrence Reger koji kaže da ta situacija »sjajno pokazuje ogromnu korist koju akreditacija donosi pojedinim muzejima kao i cijelokupnoj muzejskoj struci«.

Od prvog nalaza Komisije do ovih riječi direktora AAM prošle su gotovo dvije godine, što nije nevažan podatak.

Kako se u nas, u ovom dijelu kulturnog starog svijeta (često) ne vrednuje rad nego dobre namjere izražene u statutu i tekstualnim obrazloženjima, ne postoji takav nerad ili loš rad koji bi nekome, POSLJEDIČNO, ugrozili (makar i postojeći) status.